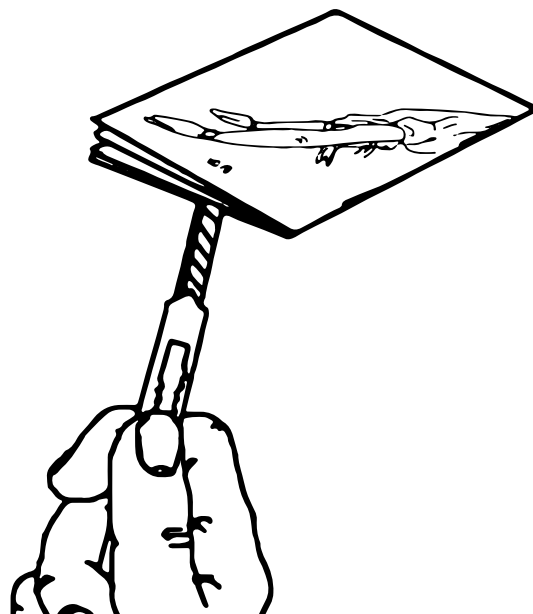
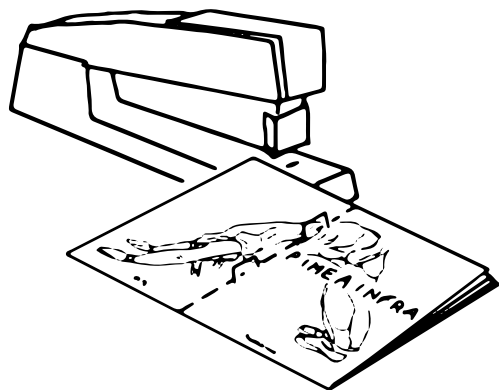
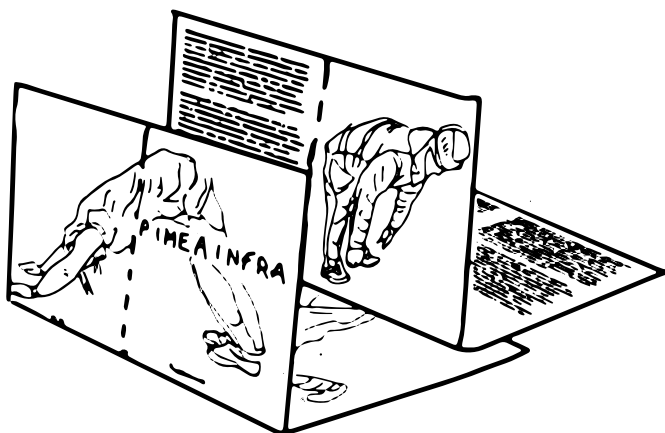
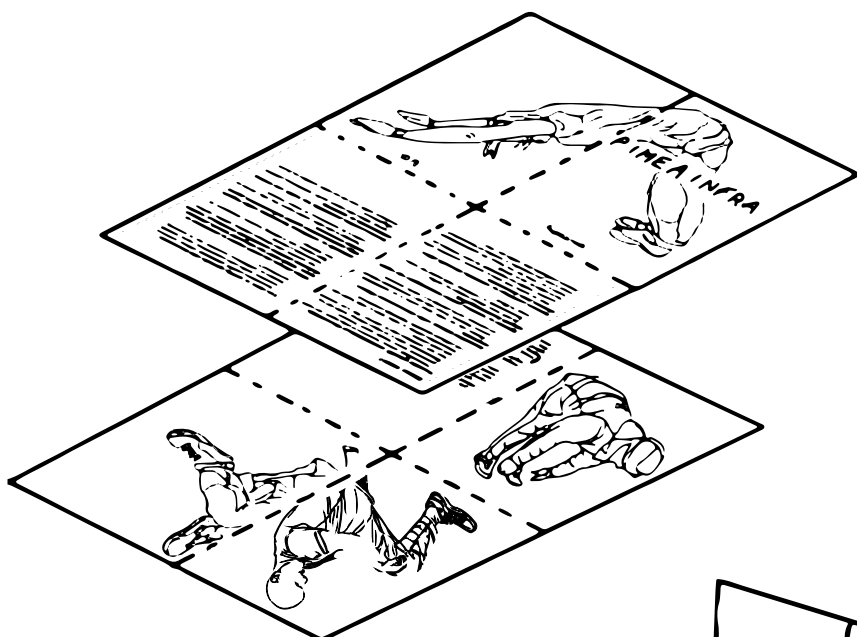
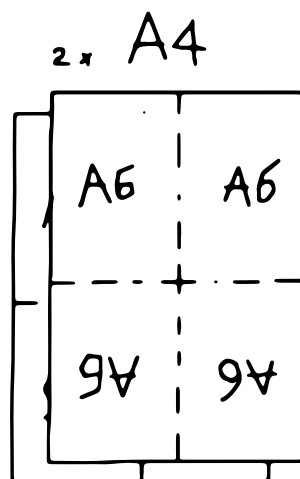
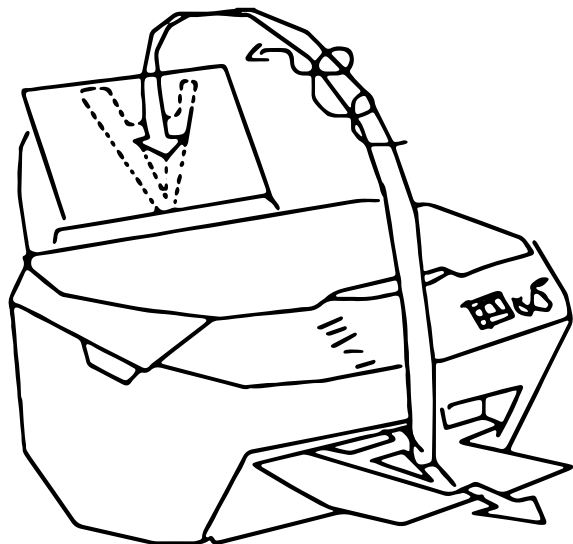

Nimetkää ryhmälle puheenjohtaja ja ääntenlaskija.

1. Puheenjohtaja esittelee säännöt ja pitää huolta että kaikki ryhmästä lähtevät kukaan kävelyn aikana toimittaan.
2. Puheenjohtajan tehtävä on kutsua äänestys koolle sitä mukaan kuin osallistujat tekevät aloitteita. Hän ei voi äänestää, eikä tehdä aloitetta.
3. Ääntenlaskijan tehtävä on laskea äänet ja pitää huolta että valittujen aloitteiden käytäntöjä noudatetaan.

Äänestäkää mihin ilmansuuntaan lähdette kulkemaan.

1. Ehdotus joka saa eniten ääniä voittaa ja sen määrittämää suuntaa kuljetaan, kunnes joku tekee ensimmäisten aloitteen (ensimmäistä suuntaa äänestystä ei lasketa aloitteeksi).

Ryhmän on liikuttava yhtenä massana, jotta että kaikki pysyvät kuuloetäisyydellä.

1. Henkilö jonka ehdotus valittiin vie joukkoa.
2. Ääntenlaskijalla on velvollisuus pitää huolta että suunta pysyy aloitteen mukaisena.

Jokainen osallistuja on velvoitettu tekemään yhden aloitteen josta äänestetään.

1. Aloite voi koskea mitä tahansa toimintaa. Esimerkiksi mihin suuntaan risteyksessä käännytään tai miten toimittaan vaikeasti yllitävän esteen äärellä.
2. Aloitteen voi esittää heti kun haluaa. Sen esittämispäikkana voivat toimia risteykset ja merkittävät rakenteet ja luonnon-ilmiot.
3. Jokaisen osallistujan tulee esittää yksi aloite.

Kun aloite on esitelty ryhmälle siitä äänestetään.

1. Äänestysulos päätetään ryhdyttäänkö aloitteen mukaiseen toimintaan.
2. Kaikkien on osallistuttava toimintaan joka on äänestetty suoritettavaksi.

Mikäli ehdotus saa puolet äänistä se toteutetaan ehdotta. Mikäli aloite saa alle puolet äänistä, jatketaan edeltäneen aloitteen määrittämää toimintaa.

1. Vain seuraava aloite äänestys katkaisee edellisen aloitteen määrittämän toiminnan.
2. Kaikki aloitteet joista äänestetään lasketaan.

Jokaisella on velvollisuus huomauttaa mikäli harjoite äity epämuksuavaksi ja pyytää pysäyttämään etenemisen.

1. Pysähdys kestää siihen saakka kunnes epämuksuavuus on väistynyt tai joku tekee seuraavan aloitteen.

Kävely saavuttaa puolenvälin kun kaikki ovat tehneet aloitteen josta on äänestetty.

1. Tämän jälkeen päätetään uusista säännöistä ja palataan alkupisteeseen.

Naapurihmasto

2018

Naapurihmasto -ryhmä (Heini Aho, Leena Kela & Eero Yli-Vakkuri)
toimi Koneen säätien Lauttasaaren kartanon rakennusvaiheen
residenssitaiteilijoina 2017-18. Tuotettu Koneen säätien tuella.

Kuvat ja tekstit: Eero Yli-Vakkuri
eero@storijapan.net / +358505729743

Arkkitehti Eyal Weizman on perehtynyt Israelin puolustusvoimien strategioihin ja tunnistanut kuinka sotavoimat hyödyntävät poststrukturalistista ajattelua. Armeija kouluttaa sotilaita ja taktikoita lähestymään rakennettua ympäristöä “operationaalisina arkkitehteina”. Välttääkseen avoimia konflikteja sotilaat ovat opetelleet porautumaan kortteleiden seinien läpi ja liikkumaan vierekkäisten yksityisasuntojen kautta. Lähestymistapa on johtanut koko kaupunkisuunnittelun aseistamiseen. Esimerkiksi moottoriteitä sijoitetaan niin, että ne toimivat asukasryhmiä toisistaan rajaavina nopeusmuureina, ja rivitaloja ulotetaan kaupungin ulkolaidoille niin, että ne palvelevat sotilaallista päämääriä. Weizman nimeää sotilaallisia tarkoituksia palvelevat rakennustoimet eräänlaiseksi pimeäksi, pahaenteiseksi infrastruktuuriksi. Mikäli Weizmanin kritiikin kohdistaa Helsinkiin, voidaan tunnistaa, että autokulttuuri, toiseuttavat rakennusteknologia ja itseilmaisua korostava kulutuskulttuuri nojaavat pimeään infraan. Valtaosa itseilmaisustamme vahvistaa eroa tekijän sekä ympäristön välillä, ja on riippuvaista uusiutumattomista luonnonvaroista.

Riippumattomuutta ja henkilökohtaista valinnanvapautta korostavat kulttuurit kiihdyttävät ilmastonmuutosta ja tuottavat saasteita. Niiden tuottama haitta suuntautuu ensi kädessä sellaisia maailmankolkkia ja kulttuureita kohtaan, joita pidetään kehittymättömpinä. Sitä mukaa mitä ilmastonmuutos rapauttaa herkkää ekosysteemejä ja niiden varassa toimivia yhteisöjä, tyrkytetään tilalle yksilöllisyyttä ja valinnanvapautta korostavaa “kehitystä” eli kiskoja, kaistoja ja kauppakeskuksia. Tästä syystä myös ilmastonmuutosta tulisi tarkastella aseena.

Modernit kaupungit vaativat itsensäätelyyn kykeneviä moderneja yksilöitä toimiakseen. Autokulttuurin analyysi tarjoaa selkeän väylän tämän oletusarvoisen nykyihmisen kritisoimiseksi. Yksityisautoilu on jatkuvaa luottamusharjoitusta. Sen perusyksikkö on itsenäinen vapaata tahtoaan juhlistava kuski, jolle annetaan oikeus täryyttää paritonnia painavaa teräskoteloä asutuskeskusten läpi. Toimivaa tieliikenne-etikettiä käytetään todisteena sille, että mikäli kaikkien annettaisiin ajaa henkilökohtaista etuaan, olisi tuloksena tehokkaasti toimiva ympäristö. Todistamme päivittäin rituaalisia, näkymätöntä kättä juhlistavia performansseja lähiöiden liikenneympyröissä ja keskustoihin johtavilla moottoriteillä. Autoilla toteutetut terroristiset hyökkäykset ovat järkyttäviä juuri siksi, että ne haastavat perustan, jolle itseään säätelevä kuski-identiteetti rakentuu. Samoista syistä vastustetaan myös länsimetronä, eli proleputkea.

Iso osa taloyhtiöiden riidoista huipentuu osakkaiden parkkipaikkoja koskeviin järjestelyihin. Pihapiireihin näytille tuotavia autoja suojaää näkymätön muuri, joka rajoittaa liikkumista niiden ympärillä ja ohjaa käytöstä: liikkuvat ja parkkeeratut autot pakottavat varomaan. Autot, rakennetut ympäristöt ja yksityisasunnöt ovat kuin käyttäytymistehtaita. Ne säätelevät minkälaisia suhteita voimme luoda toisiimme. Nykyinen rakennustekniikka tuottaa naapurit kumeina kaikuina, hajuina ja porrashämärässä vilahtavina haamuina. Ei ole ihme jos kellareiden kerhotilat sekä pihojen grillit jäävät vajaalle käytölle ja asukkaiden välisiä konflikteja puretaan ensi kädessä viranomaisen avustuksella. Rakennetun ympäristön suunnitteluun tulisi osoittaa yhtä paljon kritiikkiä kuin siihen miten ihmisiä representoidaan.

10
...
11

Mutta tämä on jo tuttua kauraa ja vanhaa nurinaa. Antiglobalisaatio- ja degrowth-liikehdinnät ovat pitkään protestoineet äärioliberalia kehitysfajatteluä vastaan ja osoittaneet siihen nivoutuvan väkivaltaisuuden. Käynnissä olevien levottomuuksien ja orastavien kätastrofen synnytyt on ennustettu kauan sitten. Näiden liikehdintöjen meilte jättämää kirkeraä oppi on, että se mikä näyttäytyy kehittyneille terroristina, on toisille kamppailua oikeudesta elää. Hätähäpuudot voivat kuulostaa erehdyttävästi melulta. Näistä syistä julkista tilaa ei tulisi käyttää henkilökohtaisen ilmaisuvoiman ja yksilöllisyyden juhlistamiseen. Julkiseen tilaan suuntaavaan toimintaan tulisi pyrkiä luomaan rakentaita, jotka vahvistavat keskinäistä riippuvuutta ja tekevät julkista tilaa ylläpitäviä rakentaita selväpiirteisemmiksi.

Nykykaupungit ja -asunnöt on suunniteltu kätkemään kuinka paljon tarvitsemme toisiaimme. Asuinympäristöme suosivat modernia yksilöitä, jotka esitetään omavaraisia ja erillisinä luonnosta. Väkuteleman ylläpitämiseksi epäsuotavia kasveja, eläimiä ja ihmisiä kätetään jatkuvasti. Varsinkin eläinten läsnäolo kaupunkitilassa on vaivaannuttavaa, sillä ne muistuttavat meitä jaetusta tuhnuisesta historiasta, ajasta jolloin emme olleet täysin ihmisiä. Siksi eläimet on hissukseen syötävä pois, muutettava tuotteiksi, tapettava satuttamaanvaraisesti tai toimittava etäisiin luonnonsuojelureservoareihin, joissa niiden odotetaan kärsivän ihmiskeskeisen kehityksen hättäväikutukset hiljaisuudessa. Ensimmäistä kertaa historiassa osa meistä voi valita elävänsä ilman eläinsuhteita tai epätoivottuja naapureita – mutta mitä itsensäiempiä kuvittelemme olevamme sitä hätällisempää toimiemme vaikutus on ympäristöön. Eri puolilla maailmaa käynnissä olevia konflikteja käytetään verukkeena poliittikalle, jolla pyritään rajoittamaan julkisen tilan käyttöä piikkilanka-ä ja vapaata liikkumista. Euroopan ympärille virtetty piikkilanka-äidat ovat tästä selkeä esimerkti. Samaan prosessiin kuuluu myös julkisen omaisuuden yksityistäminen, mikä heikentää kansalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa heitä ympäröivään infrastruktuuriin. Nämä käytännöt ovat muuttamassa kaupunkia ihmioitukisiksi. Tiesit, barrikaadit ja digitaaliset äidat ovat niin yleisiä, ettei niitä edes huomaa. Pidetään normaaliina että kaikkien helsinkiläisten taloyhtiöiden kellareista löytyy ydinlaskeumalta suojaavia väestönsuojatiloja. Miten nykykaupunkilaiset, jotka tunnistavat mahdollisuuksensa vaikuttaa ympäristöön, voivat käydä tätä kehitystä vastaan ja lunastaa tilat toisenlaiseen käyttöön?

3
...
2

Määräämättömät kokoonnutumiset rappukäytävissä, kauppatieteen keskeyttävät mielenjuolahdukset, juorunäkökuvien kuppessa tai muissa hajapalkkoissa tarjoavat parhaita alustoja keskenäistä riippuvuutta juhlistavan infrastruktuurin kehittämiseen. Hajapalkkojen tunnistaminen on tärkeää, sillä niissä tapahtuvaa ajatustenvaihtoa ei olla määritelly ennalta. Näissä tilanteissa sananvapaus on vahvimmitaan. Sananvapaus on eri osapuolten välinen suhde, jossa molemmilla on yhdenvertainen mahdollisuus itseilmaisuun. Lait ovat sananvapauden mahdollistamia.

Nykykehityksellä tarjottu malli ei ole osoittanut toimivaa ja tarvitsemme infrastruktuuria, joka tukee määräämättömyyden organisointia ja toisista yhteydenpitoa. Näitä tukevat järjestelyt voidaan tunnistaa vihreäksi infrastruktuuriksi. Sananvapaus ja oikeudenmukaisuus ovat liian tärkeitä asioita uskoa valtion vastuulle. Tulovarojen infrastruktuurin kehittäminen juorunäkökuvien kautta, tilapäisissä ja epäkeskojen verkostojen varassa. Taloyhtiöiden kerhotilat voisivat palvella sananvapautta tukevaa organisointia hyvin. Asukkaiden jakamat tuotantovälineet kuten pesukoneet, kuivausrummut ja mankeetit luovat vanhan pohjan yhteiselle päätöksenteolle. Näiden käyttöä koskeva neuvottelu valmistaa tuleviin muutoksiin.

